

Kristina
Pavelková

Neobvyčejné leto

MARENČIN PT

Kristína Pavelková

**neobyčejné
léto**

MARENČIN PT

© Kristína Pavelková, 2015
© Marečin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2015
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Marečin Media, 2015
Design © Marta Blehová, 2015
Jazyková úprava Sylvia Sachs
498. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-535-3

1. kapitola

Cez presklenú stenu administratívnej budovy sa drali slnečné lúče, ešte nepálili, iba príjemne zohrievali Paulinu bledú, unavenú tvár.

Útlou rukou si zahrabla do hustých hnedých vlasov, v ktorých sa pri dopade slnka chvíľami zaleskli tenké svetlé pramene. Intuitívne si dlaňou prešla po oválnej tvári, najprv po unavených zelených očiach, pozdĺž úzkeho nosa až k prekrveným plným perám. Pod stolom preložila štíhlu nohu cez koleno.

Na dverách jej kancelárie sa ozvalo nástojčivé klopanie. Ani poriadne neodznelo, už sa otvorili tmavé bukové dvere a do nich vstúpila zavalitá postava Martina, Paulinho šéfa. Aj keď si tykali, ich vzťah nebol kamarátsky, bol formálny, čisto profesionálny, bez akýchkoľvek zbytočných emócií, ktoré do tohto biznisu nepatrili. Obaja mali v tejto vysokej modernej presklenej budove iba jediný cieľ – prácu a čo najviac úspešne vyriešených prípadov. Paule chýbalo už iba zopár krôčikov k tomu, aby sa stala spoločníčkou, a teda Martinovým rovnocenným partnerom v právnickej firme, ktorá mala v meste dobré meno a prestíž. Už len dotiahnuť jeden rozpracovaný prípad a Paule sa v pomerne mladom veku splní obrovský sen. Sen, na ktorom tvrdo pracovala, ktorému

obetovala všetko, zhltol všetok jej čas, odkladala svadbu, len aby dostala vysnívané povýšenie. To ju hnalo dopredu a bolo to jej jediným cieľom, po ktorom prahla už od vysokej školy. Keby mohla, pracovala by dvadsaťštyri hodín denne, no únava, ktorú v posledných dňoch cítila čoraz častejšie, jej to nedovoľovala. Bola unavená, nezaberala ani silná káva, ktorú jej varila Iveta, jej šikovná mladá asistentka s aspiráciou na budúcu právničku. Občas sa jej zatmelo pred očami, ale ona vytrvalo signály svojho unaveného tela ignorovala.

„Prepáč, že som ťa takto prepadol. Chcel som ti len pripomenúť, že dnes o šiestej ťa potrebujem mať na porade vedenia,“ vychrlil zo seba Martin a rukou si prešiel po dlhých prešedivených fúzoch.

„Počítam s tým,“ zodvihla na chvíľu zrak od hrubej kopy papierov, ktorá ležala na pracovnom stole pred ňou. „Už si tu bol kvôli tomu niekoľkokrát. Musí to byť pre teba dôležité.“

„Nielen pre mňa, ale hlavne pre teba by malo byť,“ nadvihol husté čierne obočie nad pravým okom a stratil sa vo dverách.

Paula si uvedomovala, že tento prípad je pre ňu zlomový. Aj keď sa vždy dokázala odosobniť, tentoraz to bolo iné. Nešlo o žiadneho známeho ani jej rodinu, no aj tak mala morálny problém, ktorý jej začal brániť v nestrannom úsudku nezávislej advokátky. Bála sa, že to nezvládne. Cítila tlak z oboch strán, na jednej strane bol prípad, v ktorom o nevine svojho klienta nebola presvedčená, a na druhej jej splnený životný cieľ – stať sa

spoločníkom v najlepšej právnickej firme v meste. Sklonila hlavu tak, že jej dlhé tmavé vlasy spadli na hrbu spisov. Oba ukazováky si priložila na spánky a krúživými pohybmi sa snažila uvoľniť napätie v hlave, ktoré bolo neznesiteľné. Po chvíli zodvihla slúchadlo telefónu, ktorý ležal na jej pracovnom stole.

„Ivet, prosím, prines mi tabletku a pohár vody.“ Jej hlas bol tichý, ubolený.

„Samozrejme, hneď to bude,“ zaštebotala jej mladá asistentka.

Iveta pracovala ako koncipientka už tretí rok, mala našliapnuté na sľubnú kariéru právničky. Za všetko vďačila Paule, ktorá si ju hneď po vysokej vzala pod svoje ochranné krídla a Iveta si jej pomoc uvedomovala.

Paula na chvíľu zatvorila oči a snažila sa uvoľniť myseľ. Nepomáhalo. Nič, čo skúsila, jej na obrovský tlak, ktorý v hlave cítila, nezaberalo. Snáď pomôže tabletka, tá bola jej jediná nádej, ktorá ešte zaberala.

Iveta zaklopala na dvere Paulinej kancelárie tak potichu, že si to Paula ani nevšimla. Vstúpila. Ivetin zrak okamžite padol na Paulinu tvár zaborenú v dlaniach, zľakla sa, keď ju takto videla a pribehla k nej. Pohár s vodou položila na kraj stola aj s ružovou tabletkou.

„Paula, čo sa stalo?“ zhíkla, čo okamžite prebralo Paulu zo zamyslenia, zodvihla pohľad k vydesenej Ivete.

„Nič sa nedeje,“ pokojne jej odpovedala.

Iveta si rukami sťahovala úzku sukňu, kto-

rá sa jej povytiahla vyššie, keď sa zohla k Paule. „Neklam mi, Paula, už ťa poznám a viem, kedy sa necítiš dobre. Veď si bledá ako stena.“ Do Ivetinej tváre posiatej pehami vklázol prameň čiernych vlasov, pohotovo si ho zastrčila za ucho.

„Možno som trochu unavená,“ vystrela sa a opäť sa snažila vystrúhať výraz silnej ženy, ktorá si nemôže teraz dovoliť poľaviť. Mala ho nacvičený veľmi dobre, už dlhú dobu ho pred sebou aj pred okolím hrala.

„Trochu? Paula, toto už nie jej normálne. Mala by si si zobrať aspoň na pár dní dovolenku.“

„Si sa zbláznila?“ pozrela na ňu, akoby od nej chcela najnemožnejšiu vec na svete. „Teraz? Keď ma od povýšenia delí len kúsok? To neprichádza do úvahy, v žiadnom prípade. Vydržala som to doteraz, zvládnem to ešte chvíľu.“

„Zdravie je na prvom mieste. Už dávnejšie som si všimla, že nie si vo svojej koži. Trápiš sa, viem to.“ Iveta nebola len asistentka, trávili spolu v práci niekedy aj pätnásť hodín denne, i preto sa ich pracovný vzťah veľmi rýchlo zmenil na priateľstvo. Aj Iveta bola rovnako cieľavedomá ako Paula, iba s jedným rozdielom – nebola na seba taká prísna ako Paula a neohrozila so svojím zdravím. Videla, že sa jej kamarátka trápi a chcela jej pomôcť, ale nevedela ako, keď jej to Paulina tvrdohlavosť neumožňovala. Cítila, že bojuje sama zo sebou, že je na konci svojich fyzických síl, a to všetko kvôli prípadu, ktorý bol pre ňu v jej kariére dôležitý.

„Už dlhšie som si všimla, že sa správaš zvlášť-

ne. Často ťa bolieva hlava, nosím ti tabletky ako na bežiacom páse. Si podráždená, unavená, máš červené oči. To nie je normálne, si prepracovaná. Mala by si ma počúvnuť a na chvíľu vypnúť. Nie si predsa stroj a ten prípad vyriešiš neskôr.“

„Nič mi nie je. Som v poriadku,“ odvrkla podráždene. Hodila si okrúhlu tabletku na jazyk a zapila riadnym hltom vody.

„Chcela som ti len dobre.“

„Ešte neprišiel pán Novák?“ opýtala sa už pokojnejšie.

„Nie, termín má až na tretiu.“

„A koľko je vlastne hodín?“ zahundrala, pohľadom skĺzla na zlaté hodinky, vykladané drobnými priezračnými kamienkami, na jej subtílnom zápästí. „Iba dve. Mala som pocit, že je už viac,“ šomrala.

„Zjedla si dnes vôbec niečo? Keď som ťa volala na obed, odbila si ma, že pôjdeš neskôr, ale z kancelárie si dnes ešte nevyšla,“ nedala jej pokoj Iveta.

„Nestíham obed. Mám toho veľa. Kým príde pán Novák, musím si ešte raz naštudovať spis.“

„Prešla si ho snáď už tisíckrát. Viem, že sa stále snažíš nájsť niečo, čo by mu pomohlo, aj keď obe veľmi dobre vieme, že je vinný.“

„Ako mám, do čerta, dokázať, že je nevinný, keď všetky dôkazy sú proti nemu? Viem, že to urobil, ale ja ten prípad musím vyhrať. Vieš, ako dlho túžim po tom mieste?“

Iveta iba prikývla a nahlas hlboko vzdychla. Vedela, že je to pre ňu dôležité, no nedokázala sa

už pozeráť na to, ako sa Paula trápi. Bola bezmocná, tak veľmi jej chcela pomôcť, ale ako, keď jej to nedovolí.

„Prinesiem ti aspoň bagetu z bufáču, lebo sa mi tu stratíš pred očami, taká si už vychudnutá.“ Pokrútila hlavou, nepočkala na ďalšiu Paulinu zápornú odpoveď a ponáhľala sa preč.

Paula si prešla dlaňou po tvári a opäť sa zahĺbila do čítania.

O chvíľu sa vrátila Iveta, už neklopala, vošla a položila bagetu na stôl rovno na hrbu spisov.

„Veď mi to celé zamastíš,“ okríkla ju Paula.

„Jedz,“ hlesla a usadila sa do kresla oproti. „Budem tu sedieť dovtedy, kým to celé nezješ.“ Založila si ruky do kríža a uprene hľadela do Paulinej vyziabnutej tváre.

„To nemyslíš vážne,“ prekvapene na ňu civela od stola. „Veď nie som nesvojprávna, snáď ešte viem, kedy mám jesť?!“ protestovala.

„Len to pekne zjedz.“

Paula vyslobodila bagetu z celofánového obalu, rukou ju stlačila a odhryzla malý kúsok.

„Chcem ťa o niečo poprosiť,“ začala Iveta.

Paula jej len gestom naznačila, aby pokračovala.

„Vieš, dnes má môj Patrik narodeniny a chcem ho pozvať na večeru. Preto som sa chcela spýtať, či by som nemohla dnes odísť z práce skôr.“

„Prepáč, keby to záležalo na mne, tak môžeš ísť aj hneď, ale dnes o šiestej je porada vedenia a potrebujem ťa tam, aby si urobila zápisnicu.“ Na chvíľu sa zamyslela. „Do kelu, mne to úplne vyfu-

čalo z hlavy. Veď my máme s Ivanom dnes tretie výročie. Ale práca je teraz prvoradá,“ povedala bez emócií a odhryzla si z bagety.

Iveta sklopila zrak a rezignovane dodala: „Jasné.“ Z prekvapenia nič nebude, pretože tu musí stvrdnúť len kvôli tomu, že si vedenie naplánovalo poradu až na šiestu.

„Milí kolegovia, zvolal som vás sem preto, aby som vám oficiálne oznámil určité zmeny, ktoré plánujem.“ Martin stál za vrchom stola a rukami rozhadzoval do strán. Vždy si potrpel na výraznú gestikuláciu, vtedy nadobúdala pocit, že ho všetci vnímajú naplno. Paula sedela za oválnym stolom v zasadačke aj so svojimi kolegami, právnikmi, zatiaľ čo ich Martin ohuroval prázdnyimi rečami o akýchsi zmenách. Dobre vedeli, že ide len o jeho papierové presuny a na ich výplatnom lístku sa to neprejaví. Vedeli, že tento rok sa iba jeden môže stať spoločníkom vo firme a že to bude Paula bolo verejným tajomstvom.

„Niektorých z vás čaká povýšenie,“ hodil pohľad smerom k Paule, ktorá sedela hneď vedľa neho, jeho slová takmer nevnímala, iba sa na neho z povinnosti sucho usmiala. Bola vyčerpaná, cítila, že nemá ani štipku energie, tlak v hlave neprestal ani potom, čo užila tabletku, ktorú jej priniesla Iveta, skôr naopak, po stretnutí s klientom Novákom mala pocit, že jej hlava exploduje.

„Aj keď by sa to nemalo robiť predčasne, týmto by som chcel pogratulovať našej kolegyni Paulíne Krausovej. Viem, že prípad Novák zvládne, ako

vždy, na výbornú, a preto jej partnerstvu vo firme už nič nebráni. Verím jej, že to dotiahne do úspešného konca. Vkladám do teba veľké nádeje, Paula.“

Paule sa na chvíľu zahmlilo pred očami, pocítila silné trpnutie v hlave, no aj napriek tomu sa postavila, aby mu podala ruku, ktorú k nej natiahol a široko sa usmial tak, že sa mu fúzy zdvihli až k širokému nosu. Jej stisk bol letný, náhle prestala vnímať ruch navôkol, nepočula slová svojich kolegov ani Martinovu gratuláciu. Odrazu sa jej prudko zatočila hlava a potom už nastala iba čierna tma.

„Paula, no tak...“

Začula Ivetin vystrašený hlas, keď po chvíli pomaly precitala.

„Čo sa to stalo? Kde som?“ Ležala na zemi a okolo nej stáli jej vydesení kolegovia, Ivet kľáčala pri nej a snažila sa ju prebrať.

„Paula, toto mi nerob. Si v poriadku?“ spýtala sa jej hneď, ako úplne precitla a otvorila oči.

Jej tvár bola bledšia ako stena zasadačky, zelené oči mala lesklé a pohľad dezorientovaný.

„Som v poriadku,“ snažila sa postaviť.

„Počkaj, ešte lež,“ zastavila ju rukami Iveta. „Odpadla si, nemôžeš prudko vstať, čo ak sa ti opäť zatočí hlava?“

„Bola to len chvíľková slabosť. Už mi je dobre.“

Do toho sa nad ňu sklonil Martin. „Paula, mala by si počúvať svoju kolegyňu,“ upozornil ju. „Zdá

sa mi, že je toho na teba v poslednom čase príliš veľa, myslím, že to nezvládaš.“

Paula sa prudko posadila a skríkla: „Zvládam to. Všetko zvládam, som v poriadku, pripravená pracovať.“ Nechcela, aby si Martin myslel, že svoju prácu nezvláda a ponúkol povýšenie niekomu inému, schopnejšiemu. Niekomu, kto bude pracovať viac ako ona. Dá sa to ešte vôbec? Vždy sa nájde niekto lepší, skúsenejší, cieľavedomejší. Nepodvolíš sa pravidlám firmy, tak môžeš ísť. Dobre vedela, ako to chodí, a preto si nemohla dovoliť poľaviť, nie teraz. Možno keď dosiahne svoj cieľ, nebude mať tak veľa práce, jej služobne mladší kolegovia preberú bežné prípady a jej ostane iba zopár tých najdôležitejších, takých, ktoré pre ich úspešnú firmu znamenajú nielen poriadny balík peňazí, ale aj celkovú prestíž. Teraz, v prípade Novák, nemá na výber, musí ísť proti svojmu presvedčeniu, aj keď vie, že obhajuje vinníka. Musí urobiť všetko preto, aby súd presvedčila o jeho nevine. Nie je to po prvý raz, čo musí presvedčiť nielen seba, ale aj všetkých okolo, že jej klient je nevinný, aj keď pravdou je opak. No tentoraz ide o oveľa viac, Novák je vplyvný, verejne známy muž, jej prehra bude pre ich firmu znamenať potupu pred celým Slovenskom a pre ňu osobné zlyhanie, neschopnosť dosiahnuť svoj cieľ, ktorý má už na dosah. Prípady Novák je pod drobnohľadom novinárskych hyen, ktoré bažia po senzácii hlava-nehlava, aj preto je o to ťažšie vyrovnať sa aj s tlakom médií, na ktoré Paula nie je vo svojej práci ešte stále zvyknutá.

„Viem, že si vzorný zamestnanec, bodaj by sme takýchto húževnatých, ako si ty, mali čo najviac, no mám pocit, že potrebuješ zvoľniť pracovné tempo. Nariaďujem ti pár dní voľna.“

„Ale ja nepotrebujem voľno, som v poriadku, len sa mi na chvíľu zatočila hlava.“

„Zdravie nemôžeš podceňovať. Dnes to bola hlava a zajtra to môže byť niečo vážnejšie,“ zdvihol ukazovák, akoby jej chcel naznačiť, aby jeho slová nebrala na ľahkú váhu. „Tých pár dní to tu bez teba vydržíme.“

„Ale...“

„Žiadne ale. Už nechcem nič počuť, niekoľko dní ťa tu nechcem ani vidieť. Ostatní do práce,“ otočil sa do davu kolegov a naznačil im, že je čas rozísť sa.

„Paula, tak som sa o teba bála. Vidíš, hovorila som ti, že potrebuješ oddych.“ Ivet jej podala svoje dlane, aby sa pomaly postavila zo zeme.

„To myslel naozaj vážne, že nemám prísť do práce?“ krútila hlavou naprávajúc si úzku tmavomodrú sukňu.

„Samozrejme, že vážne, ako inak. A neopováž sa neposlúchnuť šéfov rozkaz,“ prízvukovala jej.

Paula jej skočila do reči: „Ale čo ja budem robiť doma? Naposledy som mala voľno na vysokej škole, keď som sa učila na skúšky,“ hundrala sťahujúc si tmavomodré sako k úzkemu pásu.

„Prečítaj si dobrú knihu, nemyslím zákony, ale skutočnú, voňavú knihu, ktorá ťa odvedie od všedných starostí a vtiahne ťa do deja tak, že ju neodložíš skôr, ako ju celú neprečítaš. Kedy na-

posledy si čítala knihu? Román, poviedku, romantickú beletriu alebo novelu? Hm?“

„Veď novely čítam denne.“

Iveta sa široko usmiala, videla na nej, že ani potom, ako odpadla, nedokáže myslieť na seba, ale v hlave má stále iba prácu. „Nemyslím novely zákonov. Ty si asi stratený prípad.“ Pokrútila hlavou Iveta a ponúkla jej svoje rameno, aby sa ho Paula chytila. Pomaly prešli do Paulinej kancelárie, kde jej Ivet pomohla zbaliť veci.

„Hoď mi do tašky aj ten druhý spis odvrchu, ten v červenom obale.“ Paula sedela v koženom kresle a bombardovala ju svojimi požiadavkami ohľadom toho, ktoré veci jej má uložiť do veľkej koženej tašky.

„Myslím si, že spisy nebudeš potrebovať,“ prebodla ju pohľadom.

„No tak,“ žobronila, ale Iveta len krútila hlavou. „Prosím, aspoň ten Novákov spis.“

„Dobre, ale iba ten jeden.“ Hodila ho do čiernej koženej aktovky, prehodila si ju cez plece a pomohla Paule vstať z kresla. „Odpreviadam ťa k autu, nebudem riskovať, že sa ti po ceste niečo stane a možno ešte stihnem neskorú večeru s Patrikom.“

2. kapitola

Paula zaparkovala svoje luxusné biele SUV v podzemnej garáži novostavby, v ktorej bývala spolu s Ivanom. Otvorila dvere ich veľkometrážneho trojizbáku, všade bola tma.

Je takmer deväť a Ivan ešte nie je doma, prebehlo jej hlavou.

„Toto sa na neho nepodobá. Žeby ešte nebol doma z práce?“ hundrala si potichu.

Tiež bol, podobne ako ona, posadnutý prácou, s jednou výnimkou – netrúvil v nej všetok čas. Podobne ako Paulina práca, aj práca finančného riaditeľa v banke si vyžadovala nielen čas, ale aj zodpovednosť za vlastné oddelenie a celý tím ľudí.

Rukou nahmatala oblý vypínač a rozsvietila svetlo v obývačke. Rozhliadla sa po miestnosti, jej pohľad zastavil až na obrovskej kytici červených ruží, ktoré ležali na jedálenskom stole, mohlo ich byť tridsať, možno štyridsať. Za stolom sedela štíhla Ivanova postava, v jeho zelenomodrých očiach zahliadla výčitku. Hneď, ako uzrela jeho skleslý výraz v úzkej tvári, spustila spŕšku ospravednení s úmyslom zachrániť aspoň zvyšok večera.

„Prepáč mi to, láska,“ nechala tašky sklzánuť na zem a ešte v kabáte sa rozutekala k nemu. Hodila

sa mu okolo krku a ústami sa pritisla na jeho úzke pery.

Ani sa nepohol, neopätoval jej bozk, stále mlčal, nevydal ani hláska.

„Zdržala som sa v práci, vieš, stala sa mi dnes taká vec...“ nedopovedala, keď videla jeho strnulý pohľad.

Prešiel si rukou po úzkej brade a silno stisol pery. „Paula, sedím tu takto už dve hodiny a čakám na teba. Vieš vôbec, koľko je hodín? V poslednom čase sa vôbec nevidáme, iba v noci ležíme v jednej posteli a občas sa míňame v tomto veľkom byte,“ začal vyčítavo.

„Ešte raz prepáč, je mi to tak ľúto. Nevedela som, že si mal pripravené prekvapenie, myslela som si, že výročia sa už neoslavujú.“ Vtísla mu ďalší bozk, no jeho pery sa ani nepohli. „Mali sme poradu a potom...“

„Raz je to klient, teraz porada, zajtra to bude čo? Stále máš nejaký dôvod, pre ktorý chodíš domov neskoro večer. Keď som ťa žiadal o ruku, dúfal som, že sa aspoň trochu zmeníš, spomalíš a budeš plánovať svadbu, našu spoločnú budúcnosť. No ty si namiesto toho na pleciah berieš čoraz viac práce a svadbu odkladáš už druhý rok.“ Postavil sa od stola, podišiel k modernej bielej kuchynskej linke a na tanier si naložil veľkú porciu cestovín, ktoré preliat paradajkovou omáčkou a posypal bohatou porciou nastrúhaného syra.

Paula ho nasledovala k sporáku.

„Viem, Ivan, ale všetko sa zmení, sľubujem. Už to nebude trvať dlho. Keď dostanem to miesto,

budem mať viac času. Aj na plánovanie svadby. Čo keby sme ju mali budúci rok v lete?“ Privoňala k hrncu s omáčkou. „Ty si varil?“ Prekvapene na neho pozrela rozopínajúc si tenký kabát.

„Budúci rok?“ Zdvihol hlavu od taniera. „Veď je koniec mája. To chceš mať svadbu o viac ako rok? Presne o tom som pred chvíľou hovoril, takto to odkladáš každý rok.“

„Prisahám, toto je už definitívne.“ Zdvihla dva prsty na znak prísahy, aby mu dokázala, že to myslí naozaj vážne. „Keď sa stanem spoločníkom vo firme, spomalím a všetko bude inak.“ Vyzliekla si dlhý béžový trenčkot a odložila ho do šatníka. „Vieš dobre, ako mi na tom záleží,“ bránila sa.

Ivan natočil na vidličku zopár špagiet a vložil si ich do úst. „Moja práca je rovnako náročná na čas, ale nemienim sa v nej zodrať,“ zvýšil tón.

Ich láska nikdy nebola dokonalá, spaľujúca, spontánna, taká, akú si Paula v detstve vysnívala. Mala pred tridsiatkou, keď si uvedomila, že nechce byť sama, prvý, na koho narazila, bol Ivan, úspešný, prudko pozerateľný a navyše vtedy aj šarmantný a milý. Na začiatku bolo všetko inak, obaja boli rovnako pohltení prácou a Ivan jej nič nevyčítal. Zlom vo vzťahu prišiel asi po roku, keď ju požiadal o ruku, odvtedy bol ako vymenený, začali mu prekážať Pauline úspechy, neustále podozrenia a výčitky z jej neskorých príchodov z práce. Tvrdil, že to všetko robí z lásky, pre nich oboch. Jeho túžba po deťoch prišla v nevhodnom čase, práve keď to Paule najmenej vyhovovalo. Paulina emancipácia a pribojnosť, ktorá ho na

začiatku na nej tak upútala, sa v ich vzťahu razom zmenila na prekážku. Vnucoval jej predstavu poslušnej ženy v domácnosti, ktorá sa stará o deti a manžela. Možno to bolo jeho neustálym nátlakom, ale Paule sa táto predstava znechutila a už z princípu zaujala obranný postoj, len čo s touto témou začal.

Paula sa posadila na koženú stoličku oproti nemu a pred seba položila tanier so špagetami. „Trvá to iba pár mesiacov, je to kvôli tomu povýšeniu, kvôli ničomu inému.“

„Myslíš, že som si nevšimol, aká si vyčerpaná? Niekedy to naozaj preháňaš, tak ako dnes. Chceš, aby si to odnieslo tvoje zdravie?“ Paula sklonila pohľad do taniera. Nedokázala sa mu v tejto chvíli pozrieť do očí. Spočiatku mu chcela povedať, čo sa jej dnes v práci stalo, o tom, ako odpadla na porade, o tom, že to naozaj nezvláda, no vedela, že by sa opäť pohádali, a tak radšej o dnešku nepovedala nič. „Vlastne som si zobrala pár dní voľna,“ zatĺkala hlavný dôvod aj to, že jej voľno doslova prikázal Martin.

„Neverím ti. Naozaj?“ civel na ňu s údivom.

Paula pritakala.

Pomaly vzal do dlane jej ruku, stále jej pritom hľadel priamo do očí, naklonil sa ponad stôl a pritisol svoje pery na jej. „Takto sa mi to páči.“ Jeho hlas sa upokojil, postavil sa a podišiel k nej. Chytil jej ruku, pritiahol si ju do objatia a tvár zaboril do jej dlhých vlasov. „Ľúbim ťa,“ šepol jej do vlasov.